

Dette var en hård nød. Det tog flere uger at skrive. Ordene ville ikke komme til mig. Da de endelig kom, fulgte der en stor smerte med.

Det første vers handler om min mor. Når jeg lukker øjnene og forsøger at få min mors ansigt frem i min hukommelse, ser jeg hendes ryg. Hun gik altid. På den ene eller anden måde, stak hun af - fra alt. Lod sine børn i stikken.

Det andet vers handler om min far. Hvor uvirkeligt hans liv var – for mig at se. Hvor uopnåelig han var.

Denne hjerne – lagret i spiritus – var gemt væk – fungerede ikke. Hans følelser var afladigede og selvcentrerede. Han var nærmest en zombie.

Det tredje vers omhandler mig. Min afmagt. Min sorg. Min angst. Min søgen efter det virkelige liv. Efter kærligheden og accepten af min person.

*Vend dig om, og se på mig.
Jeg er ægte og behøver dig.
Jeg breder mine arme og åbner mit sind.
Hiver og slider, for at trække dig ind.
Nej – gå ikke, jeg ber dig blive her.
Jeg er nød til at vide, hvem jeg er.
Hvem jeg var.
Hvem er du?*

*Lænkede hjerte - fængslede sind.
Ingen og intet, kan trænge derind.
Du eksisterer så fjernt fra alting.
Forstår ikke ansvar og sammenhæng.
Ensomme væsen, din sjæl forsvinder.
Tilbage står kun uægte minder, om hvem jeg er.
Hvem jeg var.
Hvem var du?*

*Kolde hjerter og endeløs søgen.
Jeg ledte og ledte, men fandt kun løggen.
Mit barnlige sind forsvandt i det skjulte.
Mit liv var uvirkeligt.
Jeg nærmest bare fulgte, de forstenedes fodspor og var håbløst fortabt.
I den verden fandt jeg ingen magt til, at være hvem jeg er.
Hvem jeg var.
Hvem er jeg?*

Bodil Neujahr år 2001